

Второ Действие, четвърта картина.

Ромео.—

Почака, и моят пантофи са украсени с цвѣта.

Меркуцио.—

Добре го каза; само поддържайте тая моя шера, докато се изтрият пантофите ви, защото след като се изтрият единствените ми подметки, шерата си остава единствена.

Ромео.—

О шера с единствени подметки, единствено единствена в своето удивление.

Меркуцио.—

Заставай между нас, добри Бенволлио; моят остроуши отпадна.

Ромео.—

Пощивай го и го прищипвай, пощивай го и го прищипвай, така ще извикам; друг остерник!

Меркуцио.—

Не, ако не щето остроуши нека да се надбява с дивите вѣски; защото в едно от твоите пет чувства има много повече от дивера, откогато, уверен съм, — в моят пет. Да не сме ме взели за вѣска?

Ромео.—

Ако не съм те взел за вѣска, не съм те взел за нищо.

Меркуцио.—

За тая шера ще ти отгризна ухото.

Ромео.—

Не, добра вѣска, не го отгризвай!

Меркуцио.—

Твоего остроуши горят от сладости — много е силен соусът!